

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · 1. jan. 1842 · til Emil Boesen

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · 1. jan. 1842 · til Emil Boesen", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b79-txt-shoot-n83.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · 1. jan. 1842 · til Emil Boesen

Min kjære Emil!

d. 1 Jan. 42.

Glædeligt Nytaar. Tak for det Gl. Tak for Brevet, som jo paa en Maade tilhører begge, da jeg modtog det i det gl. og besvarer det i det ny. Lad mig imidlertid gjøre en almdl. Bemærkning din Skrift betræffende. Du skriver saa utydeligt, at det er forskrækkeligt, det ene Bogstav løber saa blødt over i det andet, at det Hele løber sammen, men et saadant Sammenløb er ikke det Total-Indtryk man kunde ønske.

Du spørger om min Elvira er ligesaa interessant nærvæd, dette Spørgsmaal er jeg paa en Maade noget nærmere ved at kunne besvare, da jeg i Aften i en Loge har siddet Scenen ualmdl. nær. Dette Svar er Du vel ikke tilfreds med, men mer kan jeg ikke sige. Forøvrigt skal man ikke spørge med Sligt, Lidenskab har som bekendt en ganske egen Dialektik.

Hvad for øvrigt den Historie angaaer, i hvilken jeg paa en Maade spiller Hoved-Rollen, jeg mener den i Kiøbenhavn, da kan Du nok begribe, at den ikke saaledes er afsluttet. Jeg har visselig handlet forsvarligt, ell. maaskee rettere ridderligt, og kun forsaavidt maaskee uforsvarligt. At gjøre hende ulykkelig, kan Du vel begribe ikke var min Hensigt. Hvordan Sagen egl. hænger sammen, og hvad min Hensigt er, derom har jeg aldrig udtalt mig end ikke til et eneste Msk. At Du har været brav nok til ikke at trænge ind paa mig, brav nok til at blive uforandret den samme, til at troe skjøndt Du ikke saae, det skal jeg vist ikke saa let glemme Dig. Istedetfor at alle Verdens Angreb har ladet mig uanfægtede, ell. blot lokket et Smil paa mine Læber og en Sarcasme over dem, saa har Du altid været mig langt nærmere paa Livet, idet Du bestandig indskjærpede mig, at jeg skulde tage lidt mere Hensyn til mig selv. Deraf var det mig klart, at Du, skjøndt Du ikke ret kunde hitte Rede i det Hele, vel aldrig vilde sigte mig for Egoisme men snarere for en overspændt Sympathie. End ikke til Dig har jeg villet udtale mig, fordi jeg ingenlunde ansaae Sagen for afgjort, og min Ridderlighed forbyder mig at tale til Trediemand om mit sande Forhold til en Pige. Af et af Dine foregaaende Breve seer jeg, at hun aabenbart har betroet sig til hendes Søstre. Det maa hun om, mig kan det hverken friste til at blive lidt vred paa hende, ell. til at følge hendes Exempel, ikke til det Første, fordi jeg i en vis Forstand maatte ønske det, ikke til det Sidste, fordi jeg altid er mig selv. Hun har faaet en Magt over mig ved mig, som hun ved sig selv aldrig havde faaet, jeg har betroet hende ved hvilket Middel der er størst Sandsynlighed for at binde mig, dette Middel har jeg tilladt hende at bruge imod mig. Alt dette behøvede jeg visselig ikke at have gjort, og dog fortryder jeg det ingenlunde. At blive klog paa mig er og bliver altid en vanskelig Sag, jeg har om man saa vil desto værre et saadant Herredømme over mine Følelser, naar jeg vil skjule dem, at man ikke let skal see mig i Kortet. At lade hende hele hendes Liv blive staaende mell. 11 og 5 var aldrig min Hensigt. Kan hun hade mig, nu vel, saa er hun frelst, mskligt talt. At hun har mig at takke derfor, det veed hun ikke, og skal hell. aldrig faa det at vide. Kan hun det ikke, skimter der dog bestandigt for hende et Haab, nu vel, saa faae vi at see. Jeg skal ved Leilighed personligt forvise mig derom. Som jeg i et foregaaende Brev har sagt: at bedrage hele Verden, det er mig en ligegyldig Ting, men jeg sætter i Sandhed ikke min Ære i at bedrage en ung Pige. At lade hende ahne mit uhyre stormfulde Liv og dets Smerter og derpaa sige hende paa Grund heraf forlader jeg Dig, det vilde have været at knuse hende, det vilde have været usselt, at indvie hende i mine Sorger og saa ikke vilde være hende behjælpe[lig] i at bære det Indtryk, hun fik deraf. Hun er stolt, Familien ligesaa i høieste Grad. At vække dette hos hende at kaste hende i Familiens Arme, at stille Alt saaledes, at det ved denne Fortolkning blev desperat, var det eneste, der lod sig gjøre. At gjøre det er ikke saa let, og jeg tør vel sige, at der hører min øvede Forstillelse, mit Kjendskab til Lidenskab o: s: v: dertil. – Saa meget vil jeg blot sige Dig. Detaillen kan og vil jeg her ikke udvikle. Du har været mig trofast, da Du egl. Intet vidste, Du vil vist ikke være det mindre nu, da Du seer, at jeg, saavidt jeg troer, at jeg tør gjøre det, aabner mig for Dig. Mine Breve til alle andre Msker lyde naturligviis fra en ganske anden Kant, det vil sige, de nævne hende ikke, og ere altid skrevne i munter Overgivenhed, med al mulig Ironi. Hvad jeg vil skjule, det skjuler jeg, og end ikke Fraværelse og allehaande blandede Følelser paa Grund af Fraværelse etc formaae at dirke mig op. Kun til Dig betroer jeg mig, det er jeg vant til og jeg bygger paa Din Taushed, for Himlens Skyld ikke et Ord til noget Msk om hvad jeg her har skrevet; dermed vil jeg ogsaa bede Dig at tilgive mig, at jeg ikke før har sagt ell. skrevet Dig det til. Der faldt engang jeg talte med Dig nogle forblommede Ord, som Du vel lagde Mærke til, men dog ingenlunde paaagtede tilstrækkeligt. Jeg maae handle som jeg bedst kan. Jeg betroer mig ikke til noget andet Msk. uden til Dig, fordi jeg veed Du kan tie. Sæt en Uvedkommende kjendte min Stemning, saa var formdl. Alt forspildt. Jeg vilde da ikke faae at vide, om hun er istand til at hade mig. Om mig er der nu som altid slet ikke Spørgsmaal. Det er det Du egl. bebrejder mig, men det faaer nu saa at være. Jeg er vant til at herske over mine Følelser og de skal forstumme. Jeg arbejder og dermed Punktum. Kun det vil jeg sige en Barmhjertigheds-Gjerning gjør jeg aldrig mod hende, hun er for god til man skulde vise Barmhjertighed mod hende. Tavshed. Jeg kan vel begribe, at Du egl. ikke forundrer Dig over, hvad jeg her skriver Dig til, har Du Noget at sige, saa skriv, Du er og bliver dog altid det Msk, der ene af Alle har Sæde og Stemme i mine mange og mangellunde Tankers Raad. Skriv kraftigt og – tydeligt – og hurtigt –

Du spørger, hvad det er jeg arbejder paa. Svar: det vilde blive for vidtløftigt nu at fortælle Dig, kun saa meget: det er den videre Udførelse af Enten Eller.

Vær stærk min kjære Emil! Ikke vil jeg fremstille mig som det Forbillede, det være langt fra mig, men troe mig, jeg har mangelunde Smerter, mange tunge Øieblikke, men endnu har jeg ikke fortvivlet. Den Tid maa imidlertid komme da jeg ogsaa for Verden maa kaste Masken, maa vise, hvad der boer i mig. Det vil vist ikke blive en Tid uden Kamp og Gjenvordigheder, jeg frygter den med Guds Hjælp ikke; men ogsaa dertil hørte, at jeg maatte staae alene, at den Vedkommende først maatte faae et andet Indtryk af mig.

Endnu engang vær stærk, du har bedet mig om at holde paa Dig, det kan jeg vel ikke og det behøves vel hell. ei, men mine Breve kan dog ikke gjøre Dig svag.

Hils din Fader og Moder. Modtag min Hilsen min kjære Emil.

din S. K.

Min Adresse er Jägerstraße^{N^o} 57 eine Treppe hoch. Det vilde være for vidtløftigt og for kjedsommeligt at fortælle Dig alle de Plager jeg har haft med en Bedrager af Vært. Nu bor jeg godt, stort og fornemt med Fløjdørene aabne for min Stue og Gud være lovet som altid ogsaa for mit Sind.

An
dem Hern Cand: theol. Emil Boesen.

Copenhagen

fr.

Philosophgangen